

Hlavní město bez silnic, medvědi na požádanou, zlatokopecká železnice i majestátní ledovec aneb Z Vancouveru do Sewardu za 7 dní

Vancouver: město kontrastů

Kdo by si snad myslel, že Vancouver je hlavní město kanadské provincie Britská Kolumbie, bude na velkém omylu. X-milionová metropole je sice, co se týče počtu obyvatel, bezkonkurenčně největší, statut hlavního města ale nese mnohem menší, přes úžinu Georgi sousedící Victoria. To, že největší nutně neznamená hlavní (jak je to obvyklé u nás v Evropě, ale taky ve zbytku světa), si při naší premiérové výletní plavbě potvrdíme hned dvakrát. Jak v Kanadě, tak ve 49. státě Spojených států amerických. Vyrážíme na Aljašku. Na jednu z nejscéničtějších plaveb světa, neváhali by dodat mnozí.

Ve Vancouveru máme celé čtyři dny, luxus, o kterém si většina našich spolupasajérů může nechat jenom zdát. Stíháme se tak podívat do akvária, které je právem jednou z největších atrakcí města, a taky si projít obrovský Stanley Park, odkud se dá nádherně přehlédnout panorama moderního centra. Nejstarší částí Vancouveru je historický Gastown s nádherně zrekonstruovanými viktoriánskými budovami, které dnes hostí prvotřídní restaurace, kavárny, butiky a galerie. Při procházce touto částí města ale taky počítejte s tím, že se setkáte s řadou jeho obyvatel, kteří z různých důvodů přišli o střechu nad hlavou.

„Zavolalas 911? Ty si to snad ještě fotíš? To je hnus!“ „Nic si nefotím, čekám, jestli bude slečna v pohodě nebo ne,“ odpálkuje bezdomovce, co na mě pokřikuje, jako bych za to snad mohla.

Slečny, co si evidentně něco dopřála a teď se svíjí na zemi, je mi sice líto, ale s malou se k ní opravdu přiblížovat nebudu. Volám 911 a nechávám to na nich. Lidé bez domova jsou do očí bijící realitou Vancouveru a ostře kontrastují s nablýskaným centrem plným „kravaťáků“.

Základnu máme v Severním Vancouveru, který už bezprostředně sousedí s horami, a tak toho využíváme a poslední den vyrážíme na pěší túru. A pak už je čas nalodit se a vyrazit. Loučíme se s Vancouverem, který nám dnes poprvé ukazuje svoji šedivou, deštivou stránku. Je pátek a právě začíná naše 7denní plavba podél jihovýchodního pobřeží Aljašky.

Inside Passage: den na moři

Z Vancouveru do Ketchikanu je to 549 námořních mil, což je 631 pozemních mil a 1 015 kilometrů. A to je pořádná štreka i pro takový kolos, jakým je Celebrity Millennium. Plovoucí město se sice dokáže pohybovat překvapivě rychle, ale stejně trávíme celý na moři.

Je sobota. Počasí se umoudřilo a nejenže už neprší, ale z modré oblohy krásně svítí sluníčko. Ideální den na to trochu se zorientovat prozkoumat loď od podlahy až po střechu.

Ketchikan: hezké městečko s nádhernou scenérií

Ketchikan, neboli „aljašské hlavní město lososa“, jak hrdě hlásí cedule na bráně do historického centra, je super kompaktní a loď kotví přímo na nábřežní promenádě. Město se dá za pár hodin v pohodě projít pěšky, komu se nechce chodit nebo má pohybové omezení, může využít kyvadlový autobus, který ho zdarma dopraví hned na několik různých míst.

My vyrážíme k Centru Totemů, ale dovnitř tentokrát nepůjdeme. Asi 15 minut chůze od zastávky autobusu začíná trek, který nás dovede na Jelení horu. V plánu je jen první vyhlídka, ale trek je tak dobře udržovaný a jde nám to tak svěle, že dojdeme až na vyhlídku druhou a odtud přes pár sněhových polí, co tady zbyly po zimě, nakonec až na vrchol.

„To je nádhera, Annie! A nikde nikdo, všichni jsou tam dole a vůbec neví, jak krásně to tady nahoře vypadá,“ rozplývám se nad překrásným výhledem na zátoku, ve které kotví naše loď, zasněžené hřebeny a alpínské louky, které vypadají, jako by se na nich mělo každou chvíli objevit stádo losů. Dcera štouchá klackem do hlíny a je jí to evidentně úplně jedno.

Než se dostaneme dolů a výlet zaokrouhlíme někde kolem devíti kilometrů, je skoro půl jedné. Máme dvě hodiny na průzkum města. Kolem kanálu vede hezký dřevěný chodníček, lemovaný barevnými historickými domy. Ve většině z nich sídlí obchody se suvenýry, v některých restaurace, bary nebo kavárny. Před Soho Coho, bývalým nevěstincem, fotím Annie, která právě vyšplhala na hrozně vysokou lavičku. Než stačím domácknout spoušť, praští se bou na zem a rozkousne si ret. Tak to bychom pro dnešek měly: máme půl hodiny do nalodění. Jdeme na zmrzku a uzavíráme tak první, vydařený den v přístavu.

Icy Strait Point: země medvědů ve vlastnictví Tlinkitů

Je to teprve pár let, co se veřejnosti otevřel Icy Strait Point. Zasloužila se o to soukromá společnost složená z investorů z řad lidu Tlinkit, které malý přístav a země kolem něho patří. Z doku vede kolem pobřeží asi 2kilometrová procházka do Hoonah, vesnice obývaná z většiny původními obyvateli. Komu se nechce pěšky, může za pár dolarů využít shuttle bus, návštěva místa ale určitě stojí za to.

Pohled na spoustu neudržovaných domů, zarostlých plevelem a obklopených harampádím všeho druhu, není sice úplně povzbudivý, šance potkat přátelské místní je ale docela velká a jak se lépe dozvědět, co za „tím vším“ stojí, než od zdroje, že?

Kdo si v Icy Strait Point nedal halibuta s hranolkami (Halibut & chips), jako by nebyl. Je pondělí, fouká jako o život a po slunci není ani památka, a tak je navzdory za jiných okolností příjemným 11 stupňům nad nulou pěkně čerstvo. Sedáme si na terasu pod plynové ohřívadlo a pouštíme se do výborné ryby, která snad ještě před pár hodinami plavala v moři.

Z bývalé konzervárny ryb je dnes muzeum, kdo se tedy chce o historii místa dozvědět víc, neměl by si ho nechat ujít. To už jsme zase u lodi a jdeme si ještě obejít kratinký „přírodní trail“. Cedula, které zakazují průzkum mimo vyznačenou trasu, tady nejsou náhodou: ostrov Chichagof obývá víc medvědů hnědých než lidí. Kdo je chce spatřit na vlastní oči, může vyrazit na oblíbenou exkurzi k řece Spasski.

Zbytek odpoledne trávíme stavěním věží z kamení na krásné pláži a pozorováním adrenalinově založených spulucestujících, kteří se rozhodli sjet si jednu z nejdelších a nejvyšších zip line v Severní Americe. ZipRider je dlouhý 1 620 metrů a překonává výšku 410 metrů a vypadá jako dost dobrá zábava. Když v 8 hodin večer odplouváme, už jsme po večeri a ze sluneční paluby pozorujeme, jak nám Icy Strait Point mizí v dálce. A taky koukáme po velrybách: místní vody jsou na ně tak bohaté, že všechny plavby za jejich pozorování garantují vrácení 100 % peněz v případě, že se nějakého kepokaka nebo kosatku spatřit nepodaří. Ještě prý nikdy nevraceli ani halíř...

Juneau: hlavní město na hranici, odkud není cesty ven

Máme před sebou nejdelší den v přístavu z celé plavby a druhý příklad zmiňovaného „hlavní není nutně největší, největší není nutně hlavní“. Juneau, hlavní město Aljašky, nás vítá krásným slunečným ránem a příslibem teplého dne.

Juneau je vůbec tak trochu zvláštní: nejen, že není největší, ale jako jediné hlavní město světa leží hned u hranice se sousedním státem. Taky z něj nevedou žádné silnice a tak jediným způsobem, jak se sem dostat, je z moře nebo ze vzduchu. Nadpoloviční většinu obyvatel zaměstnává vláda, značnou část zbytku potom turismus.

Naše první kroky míří na horu Mount Roberts, která se spolu s Mount Juneau a nespočtem dalších vrcholů tyčí nad městem. Hora je to pořádná: od hladiny moře až na vrchol ve výšce 1 164 metrů zabere výstup kolem 8 hodin, to dnes nestihneme. Půjdeme ale pěšky to, co většina lidí absolvuje lanovkou. Místo 2 minut nám to zabere asi hodinku, ale cesta lesem je moc hezká a celkově je to docela dobrý způsob, jak spálit aspoň zlomek z nekonečného přísunu výborného jídla. Kousek nad horní stanicí lanovky končí les a začínají alpínské louky a jsou odsud nádherné výhledy na kanál Gastineau.

„Vidíte nějaké horské kozy?“ ptám se „sousedů“, co se po zasněžených hřebenech rozhlíží dalekohledem. Nikdo nic nevidí, dnes asi není ten den.

Kupuju dceři náhrdelník s přívěskem ve tvaru losí stopy a utrácím tak povinných 10 dolarů, za které nás dolů svezou „zadarmo“. Než si vystojíme frontu, už bychom skoro byly dole pěšky. Čekání nám zpestřuje chlapík s bubínkem a tlinkitskými „lidovkami“, tak to nakonec docela jde.

Dole na informacích nás ovšem čeká rozčarování: jediná rozumná cesta, jak se dostat k nedalekému ledovci Mendenhall, je předražený kyvadlový autobus. Městskému autobusu trvá cesta hodinu a nejbližší zastávka je ještě 1,5 míle od ledovce. Zvolit si v tomto případě předpřipravenou exkurzi je, zdá se, asi docela dobrý nápad. Kdo chce, může se nad ledovcem proletět a na chvíli na něm dokonce i přistát. Dalšími možnostmi jsou vyjížďka na člunu k čelu s odlamujícími se krami nebo výlet autobusem.

Jdeme se projít kolem pobřeží a narážíme na hezký park s obrovskou sochou kepokaka, ze které v pravidelných intervalech tryská voda. Annie je u vytržení asi víc než z masy ledu, takže nakonec máme asi splněno.

Historické centrum Juneau tvoří pár ulic, které se dají za hodinku projít pěšky.

„Spropitné vítáno, školné je drahé ☹“. Narážíme na malý stánek, ve kterém mladý klučina prodává „nejlepší zmrzlinu v Juneau“. Dáváme si střední kopeček speciální příchutě s názvem o pěti slovech, a ať už se jmenuje jakkoli, je výborná. Je úterý odpoledne a my se loučíme Juneau.

Skagway: po stopách starých zlatokopů

...vyrazíme hned ráno. Je pod mrakem, ale teplo a skoro bezvětří, takže se zdá, že už pátý den po sobě nad typickým aljašským počasím vyhráváme na plné čáře. Nasedáme do historického vlaku,

který nás vezme na hodinu a půl trvající jízdu do Bílého průsmyku až za hranici Aljašky s kanadským Yukonem. Sledujeme tak trasu bývalých zlatokopů, kteří odsud v roce 1898 a letech následujících mířili zkoušet své štěstí v drsných kanadských horách.

Náš vagon není ani zdaleka plný, a tak si můžeme sednout na tu „dobrou“ stranu, s výhledem. Vlak pomalu projede městečkem a pak (lehce) nabere rychlost a vydává se na 20 mil dlouhé stoupání od hladiny moře do nadmořské výšky 873 metrů. Kocháme se výhledy do údolí a vrcholky hor pokryté ledovcem, projíždíme dvěma tunely vystřílenými do skal i kolem z půli dřevěného, z půli ocelového mostu, který na přelomu 19. a 20. století sloužil k otáčení vlaku. My ho dnes nevyužijeme, dřevěné trámy už zažily lepší časy a mnohasettunový kolos je přeci jen bezpečnější na pevné zemi.

„Než vyrazíme na cestu zpět, poprosím všechny, abys stoupli do uličky, přetočili opěradlo svého sedadla a posadili se na druhou stranu uličky,“ vysvětluje naše průvodkyně Shirley.

Změna stran je povinná, tak mají šanci užít si výhled všichni. Náš vagon je natolik prázdný, že si můžeme užít výhledy i po cestě dolů.

Vracíme se na loď na krátký oběd a rychle ještě vyrážíme do městečka. Času dnes není moc, „Všichni na palubě (All aboard)“ je už o půl čtvrté. Před tím, než do Skagway dorazily tisíce budoucích zlatokopů, bylo městečko jen ospalou osadou, která se jako mávnutím kouzelného proutku změnila v životem bující město. Tím je Skagway dodnes... tedy aspoň v létě, když tady výletní lodě vyplivnou tisíce svých pasažérů denně.

Většina domů, lemujících hlavní ulici, pochází z počátku 20. století a je domovem obchodů se suvenýry a několika restaurací. Nákupy v plánu nemáme, a tak se jdeme podívat do muzea. Teda muzeí. Je jich tady hned několik a všechna nabízí pohled do doby, která z města udělala to, čím je dnes. Před Red Dog Saloonem, bývalým nevěstincem, už stojí fronta – průvodkyně převlečené za lehké děvy nabízí prohlídky historického centra a o zábavu při nich prý není nouze.

Odplouváme přesně ve čtyři a už se pěkně zvedá vítr. Když po večeři, kolem sedmé, míříme na sluneční palubu, už prší. Idylky, co se týče počasí, je konec. Je středa a je na čase poznat tu pravou Aljašku.

Hubbard Glacier:

Je čtvrtek, náš poslední celý den na lodi. Budí nás známá melodie a to, že v kajutě, ve které je taková tma, že by klidně mohla být půlnoc, vstáváme v 7 ráno, má dobrý důvod. Před chvílí jsme vpluli do zátoky Yakutat a celé dopoledne nás čekají překrásné výhledy na ledovec Hubbard. V 8 hodin se k němu dostaneme nejbližší a zůstaneme skoro hodinu.

Ledovec Hubbar je největší přílivový ledovec Severní Ameriky a masa ledu je to majestátní. Vrcholky okolních hor se před námi dnes skrývají v mracích, stejně jako horní část ledovce, což ale nádherné scénérii vůbec neubírá na dramatickosti. Právě naopak.

„Kapitáne Nicholasi, tak co, uděláme si ještě jedno kolečko?“ pokouší „šéfa“ MickeyLive, komentátor našich destinací, díky kterému máme možnost udělat si v průběhu plavby dobrý obrázek o tom, jaká místa vlastně navštívíme a proč jsou taková, jaká jsou.

Vytleskáváme si ještě jednu otočku, která nás zavede míli od něj, tedy na nejkratší možnou vzdálenost, kterou mají výletní lodě povolenou. V tom se za pořádného hukotu z čela odlamuje ohromná kra a řítí se do moře. Vlna, kterou masa ledu způsobí, je viditelná ještě dlouhé minuty poté. Právě jsme byli svědky jevu, kterému tady říkají „calving“.

Lod' otáčí. To by bylo. Opouštíme zátoku a naposledy nabíráme směr sever.

Seward: brána k fjordům

O půl osmé už jsme z lodi a Seward nás vítá hezky typickým aljašským ránem: nebe černé jako bota, lijí jako z konve a fouká jako blázen. Navlékáme nepromokavé vrstvy a navzdory nepřízní počasí vyrážíme na krátký trek k ledovci Exit. Ledovec a ledové pole Harding, které je jeho zdrojem, tají obrovskou rychlostí, a tak byl čas se sem podívat.

Městečko Seward je branou do překrásného Národního parku Kenai Fjords a nejlepší cestou, jak se k jeho nádherné přírodě a scénérii dostat opravdu blízko, je na palubě vyhlídkové lodi. Už jsme se dlouhou neplavily, že ☺?

Svaťa

Jak to chodí na lodi mimo přístavy? Přečtěte si reportáž „**Z civilizovaného Vancouveru na divokou Aljašku aneb premiéra na výletní lodi**“

O autorce

Autorka je kmenovou copywriterkou Pt Tours. Na svoji premiérovou plavbu vyrazila s dcerou Annie (20 měsíců) 8. června. Za 7 dní dopluly na palubě lodi Celebrity Millennium společnosti Celebrity Cruises z kanadského Vancouveru do Sewardu na Aljašce. Dva celé dny strávily na moři, zastavily (nepočítaje Vancouver) ve čtyřech přístavech. Snědly nespočet výtečných snídaní, obědů, svačinek a večeří, několikrát vyrazily na divadelní show a koncert živé hudby, nespočetněkrát do dětského koutku. Řádily ve venkovním i vnitřním bazénu a opalovaly se na sluneční palubě. „Už bylo na čase podívat se, jak to v takovém plovoucím městě chodí. Annie byla u vytržení a máma nemusela stlát ani vařit a ještě k tomu dostala na zlatém podnose naservírované překrásné destinace,“ směje se Svaťa.

